

Policarp, episcop al Bisericii din Smirna, ars și ucis cu sabia, 168 d.Hr.

Citim în Apocalipsa lui Ioan că Domnul a poruncit robului Său Ioan să scrie câteva lucruri îngerului (adică episcopului sau învățătorului) bisericii din Smirna, atât pentru îndemnul învățătorului, cât și pentru slujirea bisericii, spunând:

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat:

Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Apocalipsa 2:8-10

În ceea ce privește învățătorul acestei biserici, cei mai mulți dintre scriitorii antici îl numesc Policarp și spun că era un ucenic al apostolului Ioan, deoarece îl auzise pe Ioan predicând cuvântul lui Dumnezeu și se asociase cu cei care îl cunoscuseră personal pe Domnul Isus Hristos și avuseseră relații cu el, și că Ioan îl numise episcop sau supraveghetor al Bisericii din Smirna.

În ceea ce privește suferințele despre care Domnul a spus că se vor abate asupra lui și a Bisericii în care era învățător, acestea au venit mai târziu; în așa fel încât acest păstor bun a înaintat și multe dintre oile turmei sale l-au urmat cu credincioșie. Cu toate acestea, intenționăm să vorbim aici doar despre păstorul Policarp.

Preludiul prinderii lui Policarp

Se afirmă că, cu trei zile înainte de a fi arestat și condamnat la moarte, fusese cuprins de somn în mijlocul rugăciunii sale, și în timp ce visa, a avut o viziune, în care a văzut perna pe care stătea cu capul luând foc brusc și fiind mistuită. Trezindu-se instantaneu prin aceasta, a ajuns la concluzia că urma să fie ars pentru numele lui Hristos.

Când cei care căutau să-l prindă s-au apropiat foarte mult, prietenii săi s-au

străduind să-l ascundă și, prin urmare, l-a adus în alt loc decât cel în care se afla, unde a fost totuși descoperit la scurt timp de persecutorii săi.

Persecutorii aceștia prinseseră înainte doi băieți, pe care, biciuindu-i, i-au silit să spună unde se află Policarp; și deși din camera în care se afla, ar fi putut cu ușurință să fugă într-o altă casă din apropiere, el nu a vrut să o facă, ci a spus: „Facă-se voia Domnului”. Prin urmare, a coborât scările, pentru a-i întâlni pe persecutorii săi, pe care i-a primit cu atâta bunăvoință, încât cei care nu-l cunoscuseră înainte, au spus cu regret: „Ce nevoie aveam să ne grăbim atât de mult, pentru a prinde un om atât de bătrân”.

Policarp a pregătit imediat o masă pentru prigonitorii săi și i-a îndemnat cu afecțiune să mănânce, rugându-i să îi acorde o oră pentru a se ruga deoparte în liniște, în timp ce ei mâncau, lucru pe care ei l-au acordat.

După ce și-a terminat rugăciunea și s-a scurs ceasul în care a reflectat asupra vieții sale și a încredințat în mâna lui Dumnezeu și Mântuitorului său Biserica al cărei învățător era, executorii judecătorești l-au așezat pe un măgar și l-au dus în oraș, în Sabatul mării sărbători.

Interogarea lui Policarp

Nicetes, împreună cu fiul său Irod, supranumit și „prințul păcii”, au ieșit în întâmpinarea lui Policarp, l-au luat de pe măgar și l-au suit să stea cu ei în trăsură, căutând astfel să-l determine să se depărteze de Hristos, zicând: „Ce contează pentru tine să spui: „Doamne împărate” și să aduci jertfă sau tămâie înaintea lui, ca să-ți salvezi viața?”.

La început, Policarp nu a dat niciun răspuns, dar când aceștia au insistat să-l întrebe și au cerut un răspuns, în cele din urmă a spus: „Nu, nu, nu: „Nu voi face niciodată ceea ce îmi cereți și mă sfătuiți să fac”.

Când au văzut că era neclintit în credința sa, au început să-l insulte și, în același timp, l-au împins afară din trăsură, astfel încât, în cădere, s-a rănit grav la picior.

Cu toate acestea, el nu a arătat niciodată că ar fi fost rănit de cădere, ci, de îndată ce s-a ridicat, s-a predat de bunăvoie din nou în mâinile executorilor judecătorești, pentru a fi condus mai departe la locul execuției, mergând la fel de repede ca și cum nimic nu l-ar fi împiedicat.

De îndată ce Policarp a intrat în circ sau amfiteatru, unde urma să fie executat, un glas i-a venit din cer, spunându-i: „Fii tare, Policarp, și curajos în mărturisirea ta și în suferința care te așteaptă”.

Nimeni nu l-a văzut pe cel de la care ieșise acest glas, dar mulți dintre creștinii care stăteau în jur l-au auzit; totuși, din cauza mării agitații, cea mai mare parte a poporului nu l-a putut auzi. Cu toate acestea, ea tindea să-l întărească pe Policarp și pe cei care o auziseră.

Dregătorul l-a sfătuit pe Policarp să aibă milă de înaintata sa vârstă și, jurând pe averea împăratului, să se lepede de Hristos.

Atunci, Policarp a dat următorul răspuns: „Eu slujesc acum Domnului meu Isus Hristos de optzeci și șase de ani și niciodată nu mi-a făcut vreun rău. Cum aş putea să mă lepăd de Împăratul meu, care până acum m-a ferit de tot răul și m-a răscumpărat cu atâta credință?”.

Atunci, dregătorul l-a amenințat că îl va face să fie sfâșiat de fiarele sălbatice, dacă nu renunță la scopul tău, spunând: „Am fiarele pregătite, în fața cărora te voi arunca, dacă nu te vei converti curând”.

Policarp a răspuns neclintit: „Lasă-le să vină, căci scopul meu este neschimbat. Noi nu putem fi convertiți sau pervertiți de la bine la rău prin necazuri; dar ar fi mai bine, dacă ei (făcătorii de rele) care persistă în răutatea lor s-ar converti la ceea ce este bun”.

Dregătorul a răspuns: „Dacă încă nu-ți pare rău și disprețuiești fiarele sălbatice, te voi face să fii ars în foc.”

Încă o dată a răspuns Policarp, zicând „Mă ameninți cu un foc, care poate că va arde un ceas și apoi se va stinge; dar tu nu cunoști focul judecății viitoare a lui Dumnezeu, care este pregătit și rezervat pentru pedeapsa și chinul veșnic al celor nelegiuiți. Dar de ce întârzii? Adu fiarele, sau focul, sau orice altceva vei alege: nu mă vei determina, prin niciuna dintre ele, să mă fac să mă lepăd de Hristos, Domnul și Mântuitorul meu”.

Martirajul lui Policarp

În cele din urmă, când poporul i-a cerut moartea, Policarp a fost predat de către dregător pentru a fi ars.

Imediat s-a adunat o mare grămadă de lemne, de faguri și de pleavă. Când Policarp a văzut acest lucru, s-a dezbrăcat și și-a scos pantofii, pentru a fi așezat pe lemne fără haine.

Acestea fiind făcute, călăii erau pe punctul de a pune mâinile pe el, ca să-l bată în cuie pe lemn; dar el a spus „Lăsați să fie așa; Cel care mi-a dat putere să îndur durerea focului, mă va întări și pe mine să rămân nemișcat în foc, chiar dacă nu mă veți bate în cuie pe lemnul de foc”. Ei, în consecință, nu l-au fixat cu cuie, ci pur și simplu, cu o frânghie, i-au legat mâinile la spate.

Astfel, pregătit pentru arderea de tot și așezat fiind pe lemne ca un miel de jertfă, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: „O, Tată al Fiului Tău preaiubit și binecuvântat, Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit cunoștința mântuitoare a Numelui Tău cel Sfânt; Dumnezeul îngerilor și al puterilor și al tuturor fapturilor, dar mai ales al tuturor celor dreți și neprihăniți care trăiesc înaintea Ta, îți mulțumesc că m-ai chemat în această zi și în acest ceas și m-ai socotit vrednic, ca să am partea și locul meu în numărul sfinților martiri și în paharul suferințelor lui Hristos, ca să sufăr împreună cu El și să am astfel parte de suferințele lui. Te rog, Doamne, ca să mă primești astăzi, ca pe o jertfă grasă între numărul sfinților tăi martiri, așa cum numai Tu, Dumnezeule al adevărului, care nu poți minți, m-ai pregătit pentru aceasta și mi-ai făcut-o cunoscută, da, și acum ai împlinit-o în cele din urmă. De aceea îți mulțumesc și te laud, mai presus de ceilalți oameni, și onorez numele Tău cel Sfânt, prin Isus Hristos, Fiul tău preaiubit, Marele Preot veșnic, căruia, împreună cu tine și cu Sfântul Duh să fie slava, acum și în veci. Amin.”

De îndată ce a rostit ultimul cuvânt al rugăciunii sale (cuvântul „Amin”), călăii au aprins lemnul pe care fusese așezat; și când flăcările s-au aprins deasupra trupului lui Policarp, s-a constatat, spre uimirea tuturor, că focul l-a rănit foarte puțin sau chiar deloc.

Prin urmare, călăului i s-a poruncit să-l străpungă cu o sabie, ceea ce s-a făcut instantaneu, astfel încât sângele, fie datorită căldurii focului, fie din alt motiv, a țâșnit atât de copios din rană încât focul aproape că s-a stins prin aceasta; și astfel acest martor credincios al lui Isus Hristos, după ce a murit atât prin foc cât și prin sabie, a intrat în odihna sfinților, în jurul anului 168 d.Hr.

Referințe: *Euseb, cartea a 4-a, 15 cap. , tipărit în anul 1588 d. Hr. 1588, pag.*

66-70 cu Abr. Mell., cartea I a Istoriei, fol. 40, 41, col. 1-4, de la Iren, lib. 3, cap. 3. Hæres. Hieron. Catal. în Polycarp, Euseb., lib. 4, cap. 13, și lib. 5, cap. 19. De asemenea, Joh. Gysii Hist. Mart. pentru anul 168, fol. 17, col. 2. De asemenea, P. J. Twisck, Chron. cartea a 2-a, anul 168 d.Hr., pag. 45, col. 2.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.